

Gammal och grå, krokig och böjd sitter den gamla kvinnan i en ensam stol i det skjul som hon kallar sitt hem. Ett hem som tidens tand inte farit väl med, ett som likt sin ägare med åren blivit alltmer krokigt och vint. Hon fyller sin spruckna kopp med det varma vattnet och låter örterna falla från hennes fingrar, fingrar som mest liknar grenarna på en gammal ek.

Vätskans bittra smak får hennes slitna ansikte att förvridas till en mask av avsmak. Men den välgörande vätskan sprider sig i hennes kropp och ålderns smärtor minskar för var klunk hon tar. Hennes tankar, nu befriade från ålderdomens plågor, vandrar åter genom årtionden, tillbaka till ungdomens fröjder, till nätter då de dansade runt eldar i skogens djupa gläntor, en tid av trygghet där de utan rädsla kunde utföra sina riter.

Hon hör hästarna och vet att hennes tid är kommen, hon har väntat på denna dag och alltid vetat att den förr eller senare skall komma. Hennes dörr rämnar av den första sparken och starka händer för henne mot den väntande kärran. Hon hör hur riddarna söker genom hennes enkla boning och skriken av triumf. En man i röd grön kåpa kommer ut och i hans ena hand bär han hennes tros heliga silverpokal, i hans andra en försilvrad skalle med två ansikten och böjda horn. Hon möter hans blick och ser hur hans ansikte spricker upp i ett leende, "vi fann dina kättiska verktyg och fallna symboler".

Kärran kränger till och börjar sin färd mot Det Röda Klostrets väntande famn. Men kvinnans blick fäster sig på den plats som varit hennes hem så länge hon kan minnas, hon ser hur eldens lågor får fäste och förvandlar allt hon någonsin ägt till aska. Den plats där hon gick från att vara en ung mö full av hopp, till att fostra sina barn och nu på sin ålders höst inväntat det oundvikliga slutet. Personerna kring henne hånar henne, "så du är en av Christaliternas Fullkomliga mer ofullkomlig skulle jag säga", hånen haglar men hon tar dem med jämnmod, deras öde är förseglat och deras dom kommer falla. När hennes hem försvinner i fjärran lägger hon sig ner och får en spark för besväret, men brygden dövar smärtan och när hon sluter sina ögon finner hon evig frid.